

doordien ze hun volk en hun land met al den hartstocht hunner ziel verdedigen. Waarin ook de heerschende klassen gezondigd mogen hebben: op dit oogenblik, waar het gaat om het zijn of niet-zijn, staat de arbeidersklasse onder de vaan van haar volk, onder haar strijdt zij voor gerechtigheid en vrijheid".¹⁾

Zoo heft al wat Duitscher en lid der Internationale is zijn spreuk op ten gunste van Deutschland.

De Deutsche socialisten, zij strijden ook met het zwaard; vrijwillig offeren zij mee voor het vaderland hun bloed. Reeds is één der grooten onder hen gevallen; het Rijksdaglid Dr. Frank, die nog bij de jongste debatten over de „Wehrvorlage" in den Rijksdag met bijtend sarcasme de militaire uitgaven bestreed, de man van de Berner conferentie, die tot iederen prijs toenadering tusschen Frankrijk en Deutschland zocht tot stand te brengen, gaf zich als vrijwilliger op, en ... bij Lunéville vloeide zijn bloed.

In Frankrijk ontwaren wij hetzelfde verschijnsel. Wat Franschman is en socialist, heft zijn spreuk op ten gunste van Frankrijk tegen het Germaansche barbarendom.

Nog pas geleden werd Gustave Hervé als advocaat van de lijst geschrapt, moest hij in de gevangenis boeten om het grove antimilitarisme, waarmee hij het leger hoonde en de idee der vaderlandsliefde bespote — nu meldde hij zich als vrijwilliger aan.

De oude Jules Guesde heeft als geen ander den kapitalistischen staat gehekelde en de deelname van socialisten aan een burgerlijk ministerie onvoorwaardelijk afgekeurd — nu trad hij met de onvervalschte bourgeoisie in één groot nationaal kabinet tot redding van het vaderland.

De socialist Marcel Sembat is een fijne geest, warm vredesvriend, als weinigen, die ten vorigen jare deed ver-

¹⁾ Men zie de verschillende artikelen in de 16e aflevering van de *S.M.*, blz. 1013 en vlgg.